

ANÀLISI
CARLOS MARTÍN

El projecte Pirineus-Barcelona 2030 entra en una fase determinant de la cursa olímpica blanca sense l'impuls necessari quan la celebració dels Jocs de Pequín s'havia assenyalat com una de les fites de la candidatura. Als nombrosos problemes suscitats a casa per la falta de consens polític s'hi afegeix ara l'eliminació del programa

d'observadors, previst per a aquestes dues setmanes a la capital xinesa, que el Comitè Olímpic Internacional (COI) ha suspès a última hora a causa de la pandèmia.

Les ciutats aspirants no podran tenir una experiència transcendental per als seus objectius que els hauria permès conèixer el dia a dia de l'organització barrejant-se en molts casos amb directius de les diferents àrees de gestió dels Jocs de Pequín. I aquesta suspensió a qui perjudica realment és a la candidatura catalana, en clara inferioritat

davant Salt Lake City i Vancouver, ciutats amb reconeguda experiència que ja han acollit els Jocs Olímpics d'hivern aquest mateix segle.

Pirineus-Barcelona 2030 té el projecte tècnic gairebé finalitzat, però les dificultats que cal sortejar no cessen. No hi ajuda la desinformació existent. I quan no són les diferències de criteri entre els polítics, posades de manifest en la recent no reunió de Balaguer, són les previsions de falta de neu per a l'any 2030. Un dia és l'anunci d'un referèndum que només es

durà a terme a les comarques afectades, desdenyant Barcelona, seu de les especialitats de gel, i un altre les amenaces de la plataforma Stop JJOO 2030, cada vegada més evidents i ambampions com Kilian Jornet a les seves files.

No és la millor manera d'explicar-li al COI que aquí es volen organitzar uns Jocs Olímpics. També hi va haver dificultats el 1992, però la unitat es va imposar, encara que fos postissa. La paraula és aquesta: unitat. Si no l'adopten tots els actors d'aquesta comèdia no hi haurà Jocs.